2

GAME

Batman: Arkham City

RAF PICAVET

Helden uit comics laten zich onverwacht moei-
zaam naar andere media vertalen. Veel filmmakers
raakten niet verder dan een lauw ontvangen resul-
taat en in videogames is de oogst zo mogelijk nog
schraler. *Batman: Arkham Asylum* bewees dat
het wel kon. De game deed het zonder begeleiden-
de bioscoopprent, volgde koppig zijn eigen koers
en wordt terecht tot een van de beste videospellen
van 2009 gerekend. Hooggespannen verwachtin-
gen dus voor deze opvolger. Verwachtingen die
niet zozeer ingelost als wel overtroffen worden.
De lineaire structuur van de voorganger is openge-
bokken naar een op eigen risico vrij te verkennen,
uitgestrekte spelwereld. Een groot deel van Ark-
ham City werd ommuurd tot een getto waarin alle
criminelen, inclusief een dozijn bekende vijanden
van de gemaskerde hoofdrolspeler, vrij spel krij-
gen. Opgeruimd staat netjes, tot Batman zich tot
redden van zijn wispelturige *love interest* Cat-
woman genoopt voelt. De speler kiest zelf in welk
tempo hij de hoofdverhaallijn volgt die hem via
cinematische tussenfilmpjes door allerlei uitdagin-
gen leidt.

Geen zin in de gepast clichématige plot? Ren,
springen of zweef dan hoog boven de straten van Ark-
ham City, tot je op een van de boeiende nevenmis-
sies stuit. Alles is leuk in deze game. Van de lijf-
wachtgevechten waarin je de vloer aanveegt met
overmacht aan vijanden tot de spannende kat-
en-muisspelletjes waarin je met Batmans combi-
natie van gadgets, heimelijk rondsluipen en een
gebrekkige beweeglijkheid een dodelijk roofdier in
de rotstadjungle wordt. *Batman: Arkham City*
scoort door variatie, speelbaarheid, afwerking
en zichtbaar grote vertrouwdheid met en lief-
de voor het bronmateriaal.

★★☆
Nu ook op Xbox 360 en pc

Batman: Arkham City is een dodelijk roofdier. © rr

3

COMEDY-DVD

Thomas Smith

KAREL MICHIELS

De tweede show van de Belg Thomas Smith is
sinds de première alleen maar beter geworden. De
grotendeels geïmproviseerde wisselwerking met
het publiek is even grappig als de conference zelf
en verstoort nooit het ritme en de flow van de
show. Dat heeft in de eerste plaats te maken met
het ijzersterke basismateriaal, ook al lijkt Smith
alles ter plekke te verzinnen. Zijn naturel en aan-
stekelijke lach combineert hij met een onovertrof-
fen mimiek en het talent om dieren en voorwerpen
uit te beelden, ook in slow motion.
Verwacht van Smith geen politieke satire, rode
draad of theatrale ingrepen. Hij houdt zijn comedy
liever puur. Smith maakt grappen over zichzelf, de
mensen, dieren en dingen rond zich, en wat hij ziet
op tv en in de cinema. Herkenbaar en tegelijk uni-
verseel, zo blijkt uit het belangrijkste extra op de
dvd, een Engelstalige show op het Amsterdam Co-
medy Festival 2011, waar Smith de enige Belg was.
Je hoort dat Engels niet zijn eerste taal is, maar wel
de tweede met grote onderscheiding. Het is boei-
end om te zien hoe Smith hetzelfde materiaal aan-
pakt in een andere taal en daar ook succes mee
oogst. De parodie op het freejazzcombo heeft hij
het Vlaamse publiek onthouden, maar is in de En-
gelse show een hoogtepunt.
Thomas Smith is dit seizoen de derde en nog rela-
tief onbekende man van *Zonde van de zendtijd*.
Ook grappig, maar in deze voorstelling is hij zijn
eigen nog veel grappigere zelve, een volbloed
stand-upcomedian met een uiterst scherp obser-
vatievermogen, die mensen kan doen lachen in
twee talen. Evengoed in een volle zaal als thuis al-
leen op de bank en vooral dat laatste is uitzonder-
lijk.

Thomas Smith will set you free (Pias Comedy).
★★★★☆

Thomas Smith: volbloed stand-upcomedian. © rr

ETALAGE

niche SOUL

Het beste uit de uithoeken van het cultuurlandschap

MAYER HAWTHORNE
How do you do
★★★☆☆

De Amerikaanse soulzanger-pianist
schippert op zijn tweede album
eerbetoon en knallige pensliepe
weer, beperkt tot uitstekende
ne serveert ons falsetballads à la
zalige popsongs die van Motown
fladderen tot bij voortreffelijke
walk'. 'A long time' is de uitschie
met gonzende keyboards.
Toch blijft deze muziek te beh
kan Hawthorne bovendien moei
ten als Jamie Lidell, toch ook e
die kritiek blijft dit een vakkundig
plaat.

BEN WESTBEECH
There's more to life than this
★★☆☆☆

De Brit Ben Westbeech is uit
maar refereert liever aan de cl
Hij zingt beter dan Hawthorn
voor grooves en jams dan voor
Zijn aanpak is heel Brits. Ther
gaat dan ook fel te leen bij de
ging uit de nineties. In 1994 zo
weest die Jamiroquai en Bra
kroon zou steken. Vandaag do
gedateerd aan. Toegegeven, d
bloedige plaat en als Westbeec
jazz met house versmelt, zit je

JC BROOKS & THE UPTOW
Want more
★★☆☆☆

Op *Want more* van het uit Chica
& The Uptown Sound regeert e
hoogdringendheid die veel ban
ne genegen is. Brooks benadert
r&b met veel respect voor de oer
rassen doet hij daardoor niet; de
ler dan die van nostalgieacts als
ron Jones. Wél goed gevonden
trying to break your heart', waarv
transformeert in hitsige Otis Red
band ongetwijfeld voor